KARİKATÜR

İNGİLİZLER İRANA NOTA VERDİLER:
İran — Yoh, özüm «çilâv» ı severim, «çiy lâf» ise hiç zahmet etme!..

★ DÜNYA KARİKATÜRLERİ ★

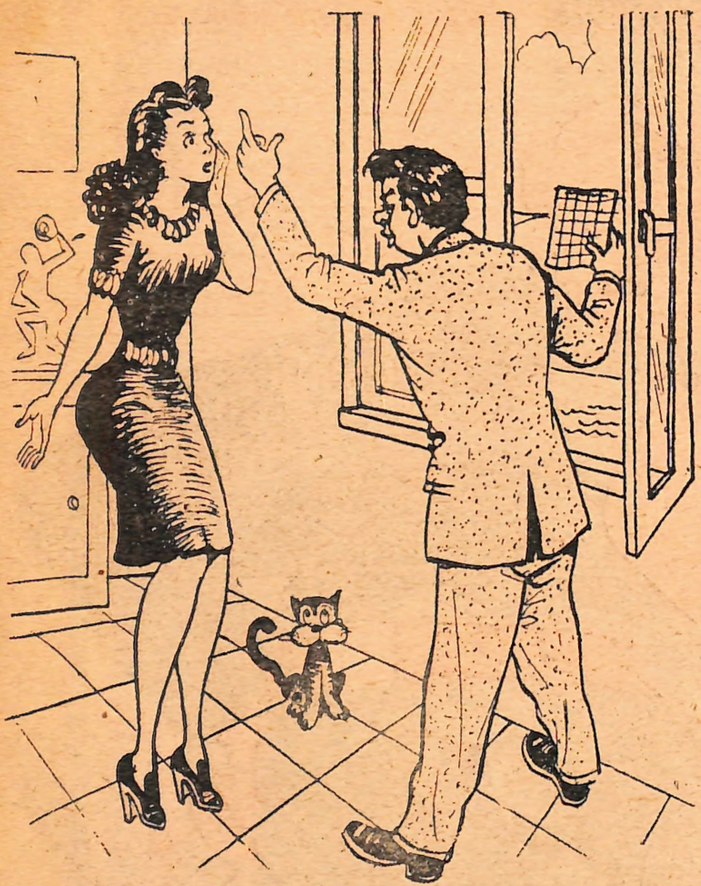

Erkek — Benimle evlenmiyecek olursan yiyecek vesikasını şimdi pencereden aşağıya atarım ha!...

(İtalyan karikatürü)

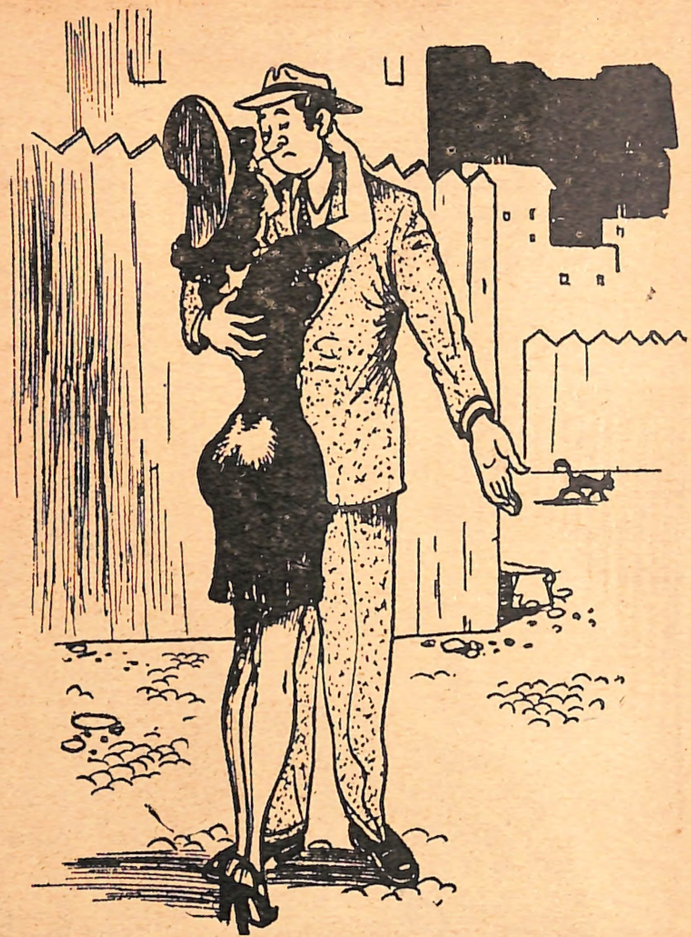

Erkek — Ya gidip de gelmezsem ne olur?
Kız — Zarar yok, gelip de gitmezsen daha fena ya!..

(Fransız karikatürü

Kız — Ben ilk defa olarak modellik ediyorum..
Ressam — Merak etmeyin, ben de ilk defa olarak resim yapıyorum!..

MODEL

Senenin her mevsiminde şık bayanlarımızın her türlü tuvaletlerini yapmadan evvel müracaat ettikleri moda albümü MODEL'dir. Ağustos sayısı mevsimin en şık modelleri ile çıkmıştır

TIMAR HANEDE:

Ziyaretçi — Ya şunun nesi var! Niçin sandığa girip merdiven altına saklanmış?..
Doktor — Efendim, zavallı bir delidir, o. Kendisini kahve çuvalı zannediyor!..

(İtalyan karikatürü)

No. 293 CİLT: 12 SENE: 6 FİYATI 10 KURUŞTUR 7 AĞUSTOS 1941

KARİKATÜR

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ EDEBİ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

SAHİBİ: SEDAT SİMAVİ
İDAREHANESİ: İstanbul, Ankara caddesinde Acımusluk sokağı No. 7
Telğraf: İstanbul: KARİKATÜR
Posta kutusu: İstanbul 103

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye ivin seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400, üç aylığı 200 kuruştur.

— Mehmet ağa, şu Siyam dedikleri yer nereye düşüyor?
— Ben hartadan pek anlamam amma, galiba o da Capon eline düşüyor!..

Kavuncu — Bayım, bunlara topatan derler, içi tatlıdır..
Müşteri — Kimi kandırıyorsun ayol, bu zamanda top atanların içinde tat olur mu?..

HAFTADAN HAFTAYA

MUHTEKIRIN TARIFI

GEÇEN sene çöpü tarif etmek için belediyede bir komisyon teşekkül etmiş, buna galiba Üniversitemiz de yardımda bulunmuştu. Geçen zaman içinde herhalde çöp için her türlü ihtilâfı kökünden kaldıracak bir ilmî tarif tesbit edilmiş olacaktır. Neticenin gazetelerle neşir ve ilân edildiğini hatırlamıyoruz. Fakat herhalde alâkadarlar hakikî çöp ile sahte çöpün tarifi meselesinde anlaşmış olacaklardır.

Öyle zannediyoruz ki, şimdi de muhtekir için bir katî ve ilmî tarif tesbit etmek mecburiyeti karşısındayız.

Geçenlerde Tophane kahvelerinden birinin müşterilerine kilosu sekiz yüz kuruştan çekirdek kahve satan bir adam yakalanarak mahkemeye sevkedilmişti. Sekiz yüze kahve satmak ihtikâr olunca bunu yapan kimsenin de muhtekir olmasından daha tabiî bir şey yoktu. Buna rağmen bu adamın müdafaa tarzı az çok zihin karıştırıyordu.

Bakınız bu ihtikâr maznunu ne diyordu:

— Yahu ben ayak satıcısı bile değilim. Gündelikle çalışan bir duvarcı çırağıyım. Elime bir yerden yarım kilo kahve geçti. Halim vaktim yerinde olsaydı güzelce kavurtup çektirir, sabah akşam keyifle içerdim. Fakat bilirsiniz ki, kahve yemekten, hattâ yağlı, etli ve tatlı yemeklerden sonra içilir. Halbuki bizim mutat yemek listemiz bir miktar ekmekle kara zeytinden ibarettir. Bunun üzerine kahve içmek kel başa şimşir taraktan da daha abes bir lükstür. Meraklı müşterisini de bulunca elimdeki iki yüz elli gram kahveyi iki kâğıda satmak asla ihtikâr değildir. Sıkıya gelip pabuç veya kuşağımı satılığa çıkarır ve bunlara bir münasip müşteri bulursam «bunları neye etiketsiz sattın» diye beni yakalamıya kalkacak mısınız? Yine faraza denizden bir balık tutup da bunu bir erbabına satarak parası ile tuz alırsam bana muhtekir diyecek misiniz?

İnsafla düşünürsek adamcağıza hak vermemiz lâzım gelir.

Bu müdafaayı kendimize hareket noktası yaparsak ihtikâr ve muhtekirin tarifi için tesbit edeceğimiz ilk vasıf şu olacaktır: «Muhtekir ancak satıcıdan olur».

— Pekâlâ, diyeceksiniz, bir kese kâğıdı ile iki yüz elli gram çekirdek kahve satarken yakalanan adam şayet duvarcı yamağı olmayıp da meselâ nane şekerci olaydı sizce muhtekir vasfına lâyık olacak mıydı?

Başımı kaşıyıp düşündükten sonra şu cevabı vermek mecburiyetindeyim:

— Olmasa gerek. Nane şekeri satmak başka iş, kahve satmak başka.

— O halde tarifi ona göre tashih edin.

— Akıl akıldan üstündür, dediğinizi yapalım bari. «Muhtekir o kimsedir ki, şayet aylıkçı yahut da iratçı, anaforcu, içgüveysi gibi hazır yeyiciler sınıfından değil de satıcılıkla geçinen bir adamsa daima satmakla me'lûf bulunduğu mal için fazla para ister.»

— Bu tarif âlâ. Ben çivici esnafıyım. Dükkân komşum da kahveci. Ben komşuma kilosu otuz beş kuruştan yarım kilo çivi satarım, o da bana iki yüzden yarım kilo kahve. Benden çivi istedikleri zaman: «malım yok, fakat bizim kahveci komşunun zatî ihtiyaçları için tedarik ettiği yarım kilo çivisi var. Uyuşabilirseniz alın» derim. O da kahve istiyene «komşu çivicide yarım kılo kadar kahve var, gönlünü hoş ederseniz belki kendi içeceği yere size verir» der. Bu muameleyi günde kırk, elli defa tekrar edersek o benim çivimi, ben onun kahvesini tutturabildiğimize satarak mükemmel ticaret yaparız ve kimsenin bize bir şey demiye hakkı olmaz. Senin duvarcı çırağı beraet ettiği gibi derhal mesleği değiştirir, her on beş dakikada bir

elinde bir kese kâğıdı ile Tophane kahvesine girmiye başlar: «Baylar, zatî ihtiyacım için bir hayır sahibi bana iki yüz elli gram kahve verdi, ben kahveyi ne yapacağım? İsteklisi varsa şunu iki papelden..

Derken bu defa kahvecinin arkasında yarım kilo çivisini satan bir başka duvarcı ustası, onun arkasında makaracı, çorapçı görünür...

Ben bu sefer daha ziyade düşünür ve kaşınırım:

— Dur yahu, hakkın var. Bizim tarifteki sakatlık âşikâr oldu. Öyle ya, benim tarife göre esnaf malını biribirine sattırır ve Harbı Umumîdeki pazar seyyar bir vaziyette yeniden kurulur. O halde benim tarifi ötesinden berisinden keserek şu güdük fakat daha makul ve pratik şekle koyacağız: «İhtikâr bir malı değerinden fazlasına satmaktır. Bunu yapan kim olursa olsun yanar. Tabiî ele geçmek şartile».

— Bir malın değeri nedir?

— Fiyatı canım.

— Ben de onu soruyorum. Bu malîn değer ve fiyatını nasıl tayin edersiniz.

— Onu ben tayin edersem alana biraz tuzlucaya oturur. Binaenaleyh bu işi komisyona bıraktım.

— Âlâ. O halde tarifinizi ona göre tashih edin.

— İhtikâr bir malı komisyonun koyduğu değerden fazlaya satmaktır.

— Burada tereddütlü bir nokta görüyorum. Ben bir mal için komisyonun koyduğu fiyattan fazla bir para istedim. Müşteri «hele bir düşünelim de yine geliriz belki» diye çıktı. Biraz sonra yine gelerek «peki razıyım» dedi. Farzedin ki, o esnada arkasından dükkâna giren ve camekândaki eşyaya bakıyor gibi görünerek uzaktan bizi dinliyen zatı farketmiyerek «peki» dedim ve o zat beni karakola davet etti.

— Tabiî cezanı çekersin.

— Niçin? Haksız değil mi? Ben malı satmış değilim ki.

— Bu da doğru. Şu halde tarifte yine küçük bir tebeddül «muhtekir o kimsedir ki, bir malı komisyonun koyduğu değerden fazlasına satmıya teşebbüs eder» oldu mu?

— Bir cihetten oldu. Fakat yine tamam değil. Ben meselâ çivilerimin başına birer renkli kordele yahut bir parmak ipek bağlasam ve «bu çiviler âdî çivi değil, kordeleli çividir, bunları duvara çakacak ve üzerine asacağınız resimleri ayrıca bu kordelâ veya ipek ile de bağlıyacaksınız. Binaenaleyh komisyonun tesbit ettiği fiyata bir zam yapmak hakkımdır» desem bal gibi ihtikâr yapmış olurum. Fakat tarifinize göre beni yakalayıp cezalandıramazsınız.

— Nasıl olur?

— Pekâlâ olur. Evinize iki kırık sandalye, birkaç çanak çömlek, üç beş yamalı perde koyarak: «bu âdî ev değil, mobilyalı evdir» diye istediğiniz fiyata kiralıyorsunuz ya..

Hâsılı devesini bir akçeye satmıya yemin etmiş Arabın hikâyesi. Bu akıllı adam devenin boynuna bir kedi asmış; ikisi birden satın alınmak şartile bin akçeye mezada koymuş. Bir akçeye bir deve fakat fiyatı dokuz yüz doksan dokuz akçe olan bir kediyi de beraber satın almak şartile.

Baktım ki, zihnim karışıyor; «bu gibi ilmî ve hukukî tarifler bizim gibi basit insanların kıvıracağı şeyler değil. Biz onu yine erbabına, çöpün tarifini yapan mütahassıs ve âlimlere bırakalım» dedim ve kendi idrakime göre şu âmiyane tarifle iktifa ettim: «Muhtekir ne attır, ne keçidir, bir Allahın belâsıdır. Muallim Naci meşhur lûgatında (ah) kelimesinin tarifini yapamıyacağını anlıyarak «mânasını çeken bilir» der. Muhtekir için de en iyi tarif galiba şudur: «Muhtekiri ancak şerrine uğrıyan bilir»,

KARİKATÜR

— Anne, pantalon giyince erkeğe benzedim değil mi?..
— Evet kızım, inşallah bir gün de kadına benzersin!..

AVUKAT KAVGASI

Baroda biri genç, biri ihtiyar iki avukat arasında bir münakaşa, daha doğrusu kavga çıkmıştı. Mevzu ceza kanununun bir maddesi idi.

İhtiyar avukat hiddetle bağırdı:

— Siz daha dünkü çocuksunuz. Hangi salâhiyetle bana itiraz ediyorsunuz? Siz benim yanımda ağzınızı açmıya nasıl cesaret edersiniz? Ben ceza kanununu yutmuş bir adamım.

Genç avukat gülerek cevap verdi:

— Aziz üstadım. İnsan ne olduğunu bilmediği şeyi yutmamalıdır, tehlikeldir.

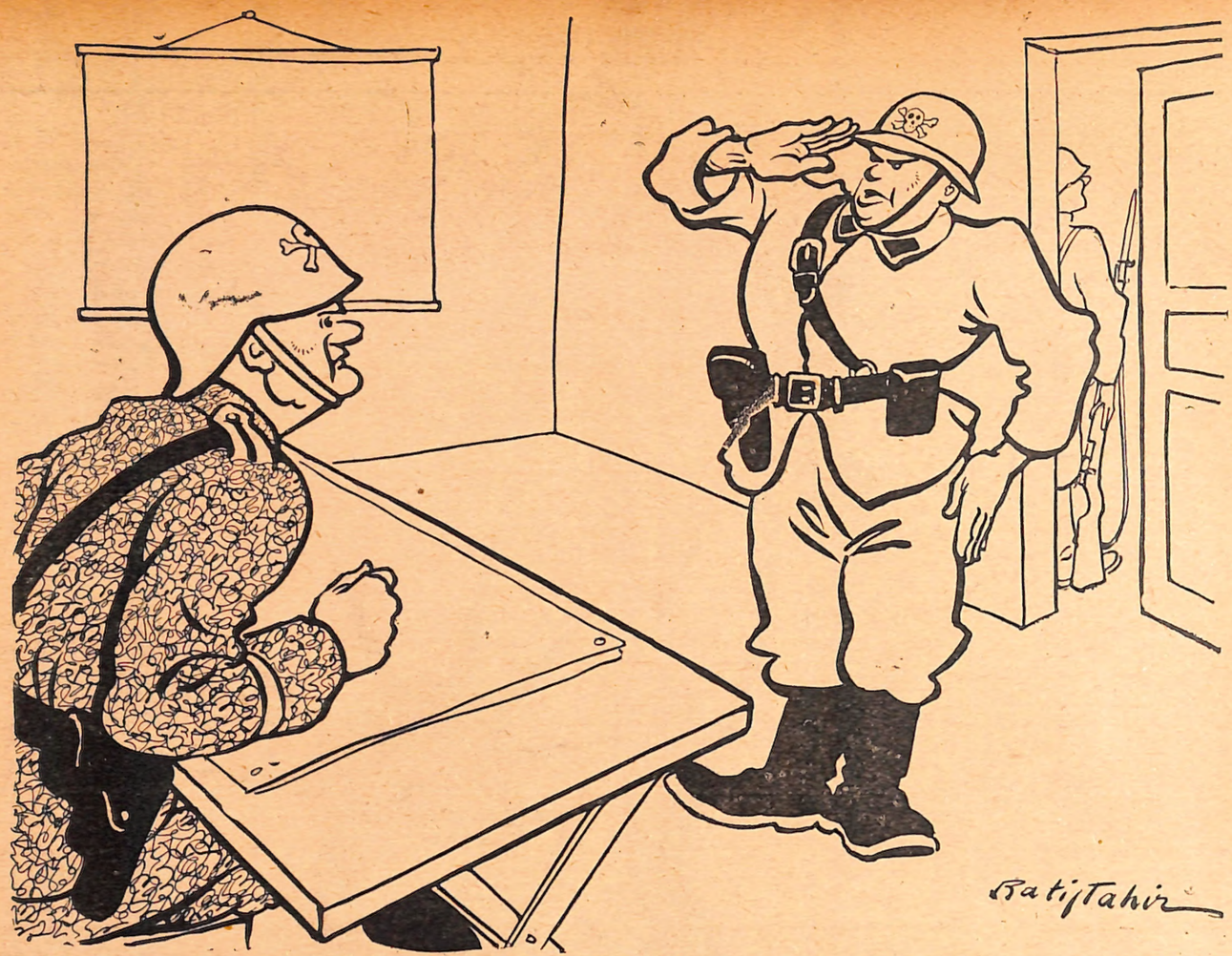

— Düşman filosunu karşılıyan avcılarımızdan on sekizi dönmedi, komutanım!

— Pekâlâ. Resmî tebliğe şöyle yazarsınız: «Hükûmet merkezimize hücum eden kırk sekiz düşman tayyaresi avcılarımız tarafından karşılanarak elli dördü düşürülmüş, on sekizi üslerine dönemiyecek halde tahrip edilmiştir. Bizim tayyare kayıbımız yoktur.»

— Peki, ne yapacağız?

— Herkes ne yaparsa siz de onu yaparsınız!

— Herkes ne yapıyor?

— Ayakta bekliyor. Kalkan bir müşteri oldu mu, hemen onun iskemlesine atılıyor.. İskemle kapanın elinde kalıyor!

Eğlenceli bir hal. Biz de ayakta iskemlesini bırakacak bir müşteri beklemiye koyulduk. Bu sırada, çarmıhını omuzunda taşıyan İsa gibi, yakaladığı iskemleyi şuraya, buraya götüren açıkgöz müşteriler görüyorduk. Nihayet, onlardan talim ettiğimiz açıkgözlülükle biz de birer iskemle sahibi olabildik. Fakat şimdi de meydanda garson yok!

Az çok gazinocuya benziyen bir adam gördük mü:

— İki kahve! diyoruz.

Bazıları bize ters ters bakıyor, anlıyoruz ki, garson zannettiğimiz adam müşteridir, bazıları da:

— Baş üstüne! diye uzaklaşıyor.

Anlıyoruz ki, taşı gediğine koymuşuz... Fakat bütün isabetlerimize rağmen yine kahvenin geldiği yok. O zaman da anlıyoruz ki, masasını, iskemlesini müşteriye tedarik ettiren demokrat gazinocu, kahveyi de müşterisine pişirtmek niyetindedir!

(Sonu 15 nci sayfada)

TAŞLAMA

Dünyaya geleli epey zamandır,
Ne düştük ayağa, ne de baş olduk.
Ortada kalanın hali yamandır,
Bu yüzden ah ettik, dilhiraş olduk.

★

Kâmiller fırkası bermurat değil,
Kara baht onlara kol, kanat değil.
Bu bitmez çileyle, öz evlât değil,
Atalar bağrında kanlı taş olduk.

★

Baş olmak ümidi döndü zevale,
Ayağa düşmekti deva bu hale.
Ne çatmak istedik bir an ricale,
Ne de erkân ile arkadaş olduk.

★

Her kim ki, dünyada hâk-i pây olur,
Elinden bir tutan çıkar, bay olur,
Mekânı ya konak, ya saray olur...
Anlayıncayadek hurduhâş olduk!

★

Şer gördü başımız daim «hayır!» dan,
Bir hayır bekleriz «Ferman buyur!» dan.
Elin otladığı zümrüt çayırdan
Hissemiz kesildi, bîmaaş olduk.

★

Kaçırıp gittikten sonra hesabı,
Anladık, hayatın neymiş icabı.
Şimdi her suale «evet» cevabı
Vermekten ötürü sallabaş olduk.

★

Bakma, Çamdeviren, dört etrafına,
Yol alma fikrinin sen hilâfına,
Mürai sözüne, cahil lâfına
İnanırsın diye pürtelâş olduk!

ÇAMDEVİREN

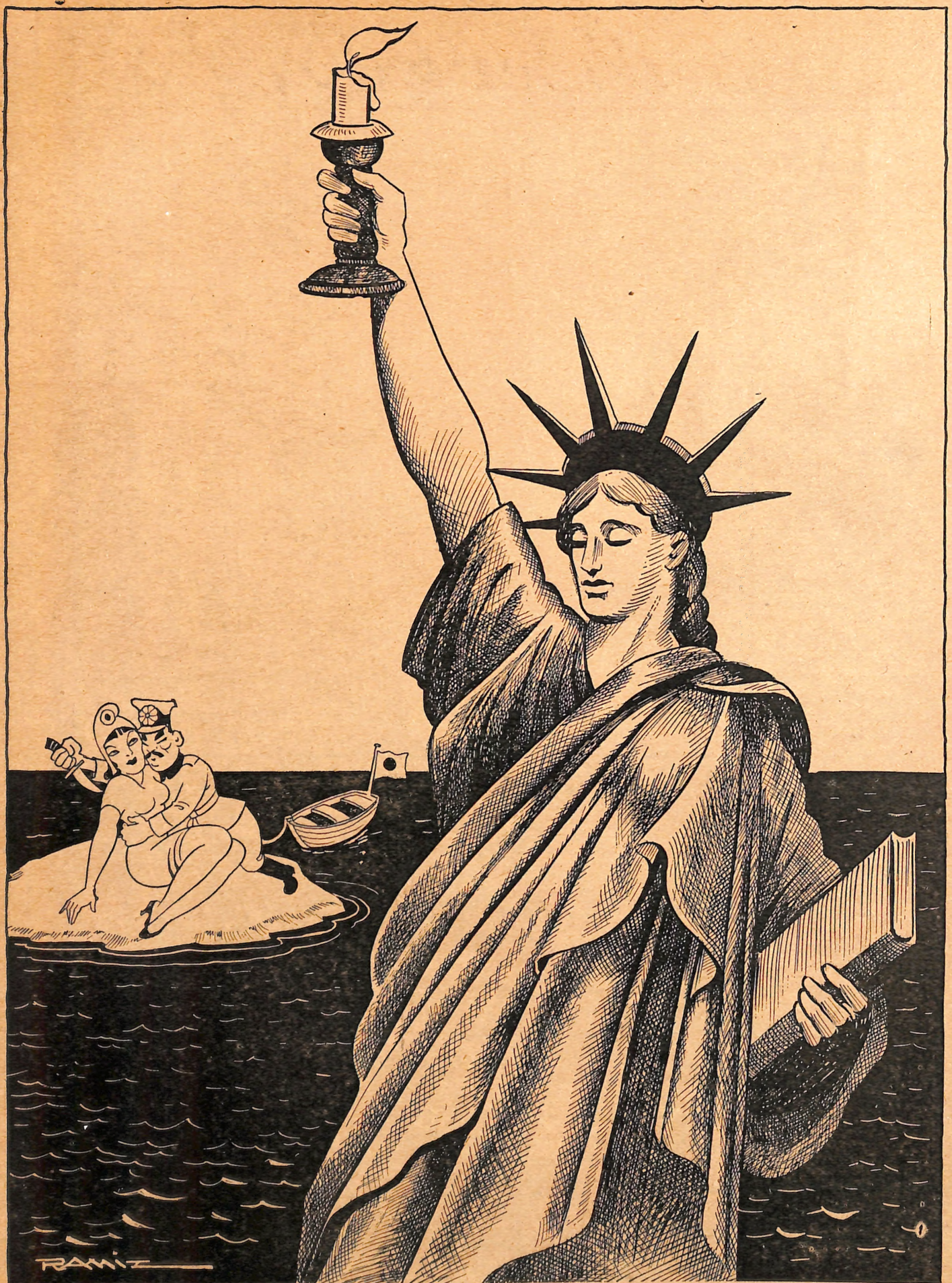

JAPONYA HİNDİÇİNİ ÜZERİNDE FRANSA İLE ANLAŞTI:

Fransa — Amerikaya hediye ettiğim hürriyet meşalesi bu esaret günümde işime yaradı!..

Nasıl Severler ?

5

HANENDE: BÜLBÜLÜM!

AKTAR: KARABİBERİM!

BOPSTİL: MA ŞERİ!

SAKATÇI: CİĞERİM!

ANKARA MEKTUBU

Ankara artık büyük şehir oldu. Bunun için şöyle böyle yirmi sene kâfi geldi. Hattâ okadar da değil, çünkü, ilk seneler harp seneleri olduğu için imardan ziyade cephe ile uğraşıldı. Ankaraya ehemmiyet verilip tuvaletine başlanalı, ona yeni elbiseler yaptırılalı henüz on beş sene kadar bir şey geçti.

İlk zamanlar Ankarada her aranılan bulunmazdı. Terzi elbiseyi berbat eder, lokantacı ahçı seviyelidir ve hizmetçi ise lâkerdayı tava yapan soydandır. Her şeyin bulunmaması, İstanbuldan gelen her şeye karşı bir aç gözlülük meydana getirmiş ve İstanbula karşı da bir sempati yaratmıştı. Bu sempati bir zaman devam etti, tâ ki, Ankara şehir oldu ve bu sempatiyi kendine hasreyledi. Okadar ki, İstanbulu pek aramıyoruz.

Hoş, bugün de yine İstanbula gidenler var. Fakat bu, bir değişiklik olsun diye, yahut deniz için yapılıyor. Unutmıyalım ki, bunda göreneğin, övünmenin de bir hissesi var.

Eskiden yaz gelince trenler adam almaz, istasyon ise uğurlayıcı veya karşılayıcılarla dolar dolar boşalırdı.

İşinden on beş gün izini koparıp maaşı cebine yerleştiren ve ev kirasını arlarga bırakabilenler soluğu istasyonda alırlardı. Fakat bu kabil insanların İstanbulda uzaktan, yakından akrabaları olmak lâzımdı.

İzin, maaş ve ev kirasını atlatma gibi üç şartı bir araya getirebilen talihlinin yapacağı ilk iş de şu olurdu: Ucuzundan, meselâ kilosu yirmi kuruşa olanından beş kilo hediyelik pirinç, yahut lirayı toka edip bir toparlak teneke bal almak. Bugün bu hediyeler kaça mal oluyor bilmem ama, nihayet iki mislini geçmese gerek.

Mirasyedimizin istasyon yolunu tuttuğu akşam arkasında, arkadaşlarından mürekkep koca bir kuyruk da vardır. Eğer onlar da maaşı yeni almışlarsa eski istasyon büfesinin kahkaha çiçeklerile süslü bahçesinde birkaç kadeh bira ısmarlıyan bir hovarda arkadaş behemehal çıkardı ve aziz arkadaşlarını kahkahalar, nükteler, İstanbul köprüsüne, Galata ve Beyazıt kulelerine selâmlar yollamakla teşvi ederlerdi.

İstasyondan bu arkadaşların mendil sallayışları, mektup yazmasını unutmamak tavsiyeleri arasında ayrılmak kolaydı ama ötesi zordu. Çünkü o zamanki maraklı değil, biraz rasgele idi. Sabaha kadar valiz üzerinde koridorda sabahlamalar pek çok olurdu.

İstanbulda da firaklı hallere tesadüf, alelekser vaki şeylerdendi. Büyük halanın ölüm döşeğinde bulunuşu, teyzenin hastaneye yatırılışı, yahut daha ilk geceden enistenin geçimden şikâyeti az can sıkacak şey miydi? Her neyse yine günler geçerdi ve nihayet Haydarpaşada geniş bir nefes alınırdı.

Ankaraya avdet, Ankaradan azimet gibi neşeli olmazdı. Sabah iş saatine rasladığı için izin koparabilmiş veyahut işini asmış iki arkadaş ancak kendisini karşılıyabilirdi.

Bunlar yolcunun en samimî arkadaşları idi. Okadar ki, biri kamış yiyecek sepetini, öteki mukavva bavulu sırtlanır, yükün hafifini, yani Sapanca istasyonundan satın alınmış iki elma dizisini ona bırakırlardı ve hattâ otobüs parasını bile onlar tediye ederlerdi.

Bu seyahate neden katlanırlırdı? İstanbula gittim diye övünmek için.

İşte İstanbul seyahatlerinin çoğu böyle idi, hâlâ da böyleleri vardır.

★

ANKARANIN MEŞHUR BİR TİPİ DAHA:

Kendisi cesimülcüssedir, ama rakikulkalptir. Eski bir gazetecidir, fakat, gazete sayfalarında kendisile hürmet yolu ile de olsa lâtifeye tahammülü yoktur. Buna rağmen biz yeni gazeteciler mevzularımızı hiç bir şeye feda edemiyoruz. Çünkü meslek, meslek için düsturu yerine gazetecilikte mevzu, meslek için düsturuna bir kere inanmışız. O halde üstattan bir af diliyerek işimize devam edelim.

Hazretin evvelâ «eşkâl» hanelerini dolduralım: Saç, sakal ve bıyık dibinden budanmıştır. Boyu ve eni ayni uzunluk ve genişliktedir. Kilosu Allaha emanet yüz elliye yakındır. Sırtında golf elbise, elde kalın baston, başta kasket ve ayakta sarı çizme, evet, evet, sarı çizme vardır.

Görmüş geçirmiş olduğu için tatlı sohbetlerinde enteresan hatıralarına herkesi hayran bırakır. Hele İzmire ait hatıraları çekirdeksiz üzüm, ballı incir kadar tatlıdır. Allah onu insanlara iyilik için yaratmıştır. Herkesin işine koşar, herkesin derdi onun, sevinci yine onundur, okadar insandır.

Siyasete meraklıdır, içtimaî hâdiselerle alâkası pek yüksektir. İki üç senede bir yazar, ama pir yazar, her karie beğendirir.

Ha! unutuyordum. Kendisinin hakikî bir insan olduğunu yazmıştım. Bu iyi kalpli üstat, bilhassa kimsesizlere yardımla tanınmıştır. Onlara bir baba, bir ağabeydir. Onun için kendisine «Gurebâ konsolosu» diyenler pek çoktur.

Onu «İstanbul pasta salonu» nda daima bulabilirsiniz. Nitekim bugünlerde ben de bulup bu yazıma kızmaması için affını diliyeceğim. Hoş, kızacağı bir şey yazmadığım için bu dileğimi kabul edeceğini de kuvvetle ümit ederim.

★

GENÇLİK PARKI HAVUZUNDA SEYRÜSEFER:

İstasyon yanındaki geniş sahaya bir gençlik parkı yapılıyor. Bunun evvelâ büyük havuzu bitti ve içine su da salıverildi. Şimdi bunun sahilleri ve üzerindeki müteaddit köprüler suya müştak seyirci insanlarla dolup dolup boşalıyor. Hattâ fırsattan istifade hemen içine girip çıkanlar bile var.

İşittiğimize göre, bu denizin liman reisliğine Cemal Kaptan, ve Kaptanıderyalığına da sabık bahriyeli Nizamettin Nazif talip olmuşlar ve fakat henüz cevap alamamışlardır.

Bu deniz limanlarında vapur işletme hakkının kendisine verilmesini istiyen Halil Lûtfiye de müsbet cevap verilmediği söylenmektedir.

Geçen gün Halil Lûtfi İstanbula dönerken bir gazeteciye beyanatta bulunarak, eğer bu hak kendisine verilirse Babıâlide bütün iade gazeteleri toplıyarak kâğıt kayıklar yapacağını, ve bunların imal masrafı az olduğu için halkı da pek ucuza taşıyacağını bildirmiştir.

«Tan» muharrirlerinden Hüseyin Avninin de hamsi balığı saydi için bir müracaat yapacağı ayrıca haber alınmışsa da bu haber kaydı ihtiyatla telâkki edilmektedir.

★

AĞZINDAN KAÇIRMIŞ:

Başında beyaz kasketi, arkasında devrik yakalı temiz beyaz gömleği ve bej renkli ketenden elbisesi, ayağında beyaz çizlavet

— Beş lira ödünç ver, beş dakika sonra yerine altı veririm.
— İnanmam, altı lirayı sen peşin ver de beş lirayı öyle vereyim!..

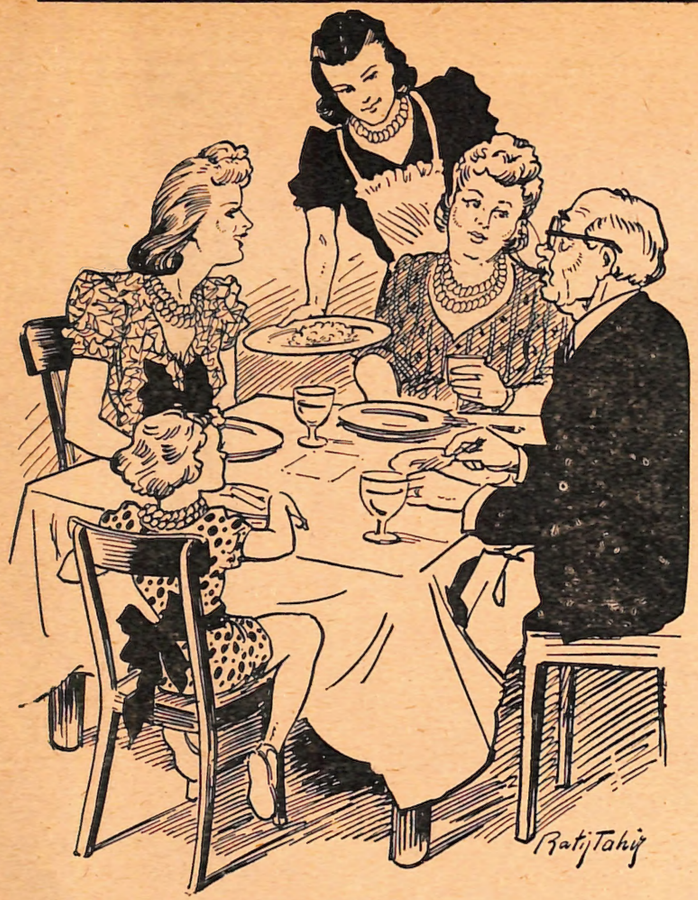

YENİ MODA

(Bayanlar makarnadan, şehriyeden kolye yapıyorlar).

Bay — Daha bu sabah bir kilo makarna gönderdim. Bu nekadarcık şey, hangi birimize yetişecek?..

Bayan — Görmüyor musun, hepimize kolye yapmıya yetişti de makarna yapmıya bile kaldı!..

lâstik ayakkabısı ile oturmuş gazozunu içiyordu. Bu genç adam belli ki, bir işçi idi.

Server İskit oturduğu yerden onu süzüyordu. Mecdi Sayman dayanamadı ve sordu:

— Ne bakıyorsun, beğenemedin mi?

Server cevap verdi:

— Bilâkis, pek beğendim. Baksana, tertemiz, sıhhî ve ferah bir kılık. Neymiş bizim gençliğimzideki dikişli hırkalar, sonra on santim sert yakalar, sert gömlek ve kollar, daracık pantalon ceket, sıkı ve sipsivri ayakkabılar..

— Yahu, bunlar kaç sene evvelki moda idi?

Server boş bulundu:

— Otuz, kırk sene evvelki, dedi.

Mecdi Sayman atıldı ve gülerek şöyle söyledi:

— Nihayet yaşını itiraf edebildin. Maalesef biz o mesut zamanlara yetişemedik dostum yetişemedik..

★

HARİTALAR EKSİKMİŞ:

Coğrafyacı Hamit Sadi ile muharrir Enver Behnan istasyon yanındaki yeni havuzu görmiye gitmişlerdi Bir aralık Hamit Sadi dedi ki:

— Bugünkü haritalar hep yanlış sayılır.

Behnan taaccüp etti:

— Neden üstat, harp olan yerlerdeki hudut değişikliklerini göstermediği için mi?

— Yok yahu, henüz bu gölü göstermedikleri için.

★

EN İHTİYAR SPORCU KİM?

Arkadaşlar toplaşmışlar, Nüzhet Babayı hoş hoş söyletip vakit geçiriyorlardı. Biri dedi ki:

— Baba, sen mi yaşlısın, Selim Sırrı mı. Acaba bugün sporcuların en yaşlısı hanginiz?

Nüzhet Baba homurdandı:

— Elbet üstat Selim Sırrı yaşlıdır.

— Neden malûm?

— Yahu neden malûmu var mı? Üstat lâekal yetmişlik var. Bense daha dur bakalım.

— Kızma Baba kızma! O ağır jimnastikçilerin piri, sen de futbolcuların.. üstelik sen avcıların da şeyhi sayılırsın.

Öteki muzip yine atıldı:

— Çakar almaz avcıların mı?

Babanın artık tahammülü tükenmişti, ayağa kalktı ve kollarını kabartarak bağırdı:

— Şimdi bir tane çakarsam yüzün ateş alır mı almaz mı görürsün.

Zaparta

TEYİDİ HÜRMET

Üstat Hüseyin Rahmi bir gün Beyazıttaki Sahaflar çarşısında dolaşıyor, eski ve yeni kitaplardan meydana getirilmiş kitap sergilerine göz gezdiriyordu.

Bu sergilerden bir tanesinde kendi romanlarından birini görerek aldı ve iç kapağın üstüne göz atınca şu ithafı gördü: «Aziz dostum güzide şair A. B. ye sonsuz hürmetlerimle: İmza Hüseyin Rahmi».

Üstat bu kitabı iki, üç sene evvel Heybelideki evinde kendisini ziyarete gelen şair A. B. ye hediye ettiğini hatırlıyordu. A. B. üstadın yemeğini yedikten sonra kütüphanesini süsliyecek bir hatıra olmak üzere imzalı bir kitabını vermesini rica etmiş, Hüseyin Rahmi de kendi el yazısı ile bu ithafı yazarak altına imzasını koymuştu.

Büyük romancı kitapçıya bu kitabı nasıl eline geçirdiğini sordu. O cevap verdi:

— Efendim şair A. B. yi bilirsiniz. Para cihetinden saatı saatını tutmaz ve arasıra sıkıldıkça kütüphanesinden birkaç kitap çıkararak bana getirip satar.

Hüseyin Rahmi:

— Bizim muharrirlerin hayatında olağan şeylerdendir, dedi ve imzalı kitabı parasını vererek aldı.

Ertesi gün şairin adresini tahkik etti ve ithafın altına şu satırları yazdıktan sonra postaya verdi: «Muharriri eser Hüseyin Rahmi büyük şair A. B. ye sonsuz hürmetlerini ikinci defa olarak arz ve teyide vesile bulduğu için son derece bahtiyar olur. Hüseyin Rahmi»

★

TİYATRODA

Anadolulu bir koyun tüccarı hayatında ilk defa İstanbula gelmişti. Meraklı bir adamdı. İşlerini bitirdikten sonra İstanlun ehemmiyetli yerlerini tahkik etti ve birer birer gezip gördü.

Vapura binmesine bir gün kala bir hemşerisi ona Şehir Tiyatrosuna gitmeyi tavsiye etti:

— Hakikaten görülecek bir yerdir. Onu görmeden gidersek yazık olur.

Tüccar hemşerisinin dediğini yaptı ve elli kuruşa bir bilet alarak bir koltuğa yerleşti.

Birinci perdenin sonunda bir kadının kocası ile âşıkı kavga ediyorlar ve sopa ile biribirlerinin başını gözünü yarıyorlardı.

Kavga pek gürültülü ve heyecanlı olmakla beraber koyun tüccarını alâkadar etmedi ve adamcağız oturduğu yerde uyuyakaldı.

Tekrar uyandığı zaman ikinci perde açılmıştı. Bu perdede kavgacılar başları, kolları sarılı olduğu halde hâkimin huzuruna çıkmış bulunuyorlardı.

Hâkim:

— Üç gün evvel niçin dövüştüğünüzü bana anlatın, dedi.

Koyun tüccarı bunu işitince yerinden fırladı:

— Hay Allah belâsını versin, dedi. Demek üç gündenberi burada uyuyup kalmışım, vapuru da kaçırdık desene.

TOMBUL TEYZE SORUYOR

«KARİKATÜR» de şimdiye kadar çıkan «Tombul Teyze» resimleri içinde en çok hangisini beğendiniz?

Ekseriyeti kazanan karikatüre rey vermiş olan karilerimin arasında:

1 - nciye en çok beğenilen o resmin aslı boyalı ve çerçeveli olarak hediye edilecektir.

Ayni resim üzerinde rey vermiş olan diğer bütün karilere de «Tombul Teyze albümü» nden birer adet, ressam Ramiz tarafından imzalı olarak hediye verilecektir.

Reylerinizi bir ay zarfında, yani 1 eylüle kadar «KARİKATÜR mecmuası Tombul Teyze» adresine göndermenizi rica ederim.

TOMBUL TEYZE

NOT — Müsabaka yalnız «Tombul Teyze» karikatürleri arasındadır.

— Affedersiniz ama, bay reis, bukadar ağır ceza vermekle sa hâkime, polise ne lüzum kalır. Bugüne bugün sayemizde

âdeta nankörlük ediyorsunuz... Öyle ya, bizim gibiler olma- ekmek yiyorsunuz!..

BİR TAŞLA BİR SÜRÜ KUŞ...

SOĞUKKANLILIK

Üsküdar iskelesinde memur. demir parmaklıktan geçen yolculara, haykırıyor:

— Kuzguncuk, Beylerbeyi, Çengelköyü, Bebek, Anadoluhisarı... Bebekten aktarma Rumelihisarı, Emirgân, İstinye, Yeniköy... Anadoluhisarından aktarma...

Yolcular, birer ikişer, kimi telâşla, kimi ağır aksak, vapura giriyorlar... Yalnız yolculardan ikisi, gözlerini iskele memurunun ağzına dikmiş, sözünü bitirmesini bekliyorlar. Vazifeşinas memur, yüksek sesle, iskeledeki vapurun uğrıyacağı iskeleleri, aktarma vereceği yerleri bir bir savıp döktükten sonra bir nefes aldı. Memurun susmasını bekliyen yolculardan biri hemen sordu:

— Vapur köprüye gidiyor mu?

Memur «lâhavl» der gibi başını salladıktan sonra:

— Gitmez, dedi, saydığım iskelelerin içinde köprü geçti mi?

İkinci bir sual ile karşılaşmamak için iskele isimlerini tekrar etmiye koyuldu:

— Kuzguncuk, Beylerbeyi, Çengelköy...

İsimleri bitirince sustu, bu sefer öteki yolcu atıldı:

— Beşiktasa mı gidiyor?

Memur, soğukkanlılıkla, cevap verdi:

— Havır, söylediklerimin arasında Beşiktaş duydunuz mu?

Manzarayı gördüm, ve bu memurun verinde bulunmadığım için Allaha şükrettim. Yoksa, bir dakika içinde, mutlaka iki zabıta vakasına şahit olurdunuz!

NEREDEN ANLIYOR?

Arkadaşım, yalnız iyi bir çocuk babası değil, bütün çocuklara karşı büyük bir şefkatle titriyen iyi bir insandı. Vapurla Adaya gidiyorduk. Yanında beş, altı yaşlarındaki çocuğu vardı. Çocuk, ikide bir, yanımızdan kaçıyor, biraz sonra kendi ayarında bir arkadaş bulup geliyordu. Arkadaşım, oğlunun getirdiği çocukla bir iki kelime konuşunca:

— Sen falan yerde mi oturuyorsun? diye soruyordu.

Çocuk hayretle:

— Evet, bay amca, ama nereden anladınız! diye gözlerini açıyordu.

— Ben anlarım..

Böyle iki, üç çocuğa ayni kerameti savurması, gitgide, benim de dikkatimi celbetti. Yalnız kalşnca sordum:

— Çocukların nerede oturduklarını nasıl keşfediyorsun?

— Gayet kolay bir usul ile: Konuşurken lehçelerine, sorduklarıma karşı verdikleri cevaba dikkat ediyorum, nerede oturduklarını kestiriyorum. Meselâ «baryam, baryak» dediler mi, muhakkak Bağlarbaşı taraflarındadır, çünkü oradaki türkçede Ermeni şivesi hâkimdir... Yok, heceleri uzatıp kısaltmadan, hem teker teker, hem acele konuşuyorsa ya Balat, ya Kuzguncuk semtinin çocuğudur, zira oralarda musevi edası hüküm sürer... Çocuk türkçeyi peltek gibi söylüyorsa, ya Arnavutköy, ya Yeniköy sakinlerindendir, çünkü oralarda bizim lisanın Elenikası konuşulur..

Tam o sırada, arkadaşımın oğlu, topaç gibi bir çocukla geldi. Arkadaşım çocuğa döndü:

— Elindeki çöreği bana versene..

Çocuk, sağ elinin işaret parmağı ile sağ gözünün alt kapağını aşağıya çekerek:

— Açıkgöze sadaka yok.. diye oradan uzaklaştı.

Arkadaşım bana baktı:

— İşte, dedi. Ya Topkapının, ya Edirnekapının çocuğu.. Boğaz meselesi mavzuubahs o-

lunca adama zırnık bile vermiyor!

★

DEFİNELER

Hafta geçmiyor ki, gazetelerde yeni bir define hikâyesi çıkmasın. Bunların içinde aranmadan bulunanlar olduğu gibi, arandığı halde bulunmıyanlar da var. Hele Sürp Agop mezarlığındaki define hikâyesi, avukatlar, profesörler, Evkaf, belediye, maliye, sonra meraklı bir halk kalabalığı da karışınca, yılan hikâyesi gibi dallandı, budaklandı. Bize kalırsa, Sürp Agoptaki defineyi, ortalığı kazmadan, karıştırmadan, vaktile keşfedenler, hattâ bundan istifade yolunu bulanlar olmuştu. Arsayı dışından yalayanların keyfine bakılırsa arsanın içine el atanların nekadar kârlı çıkacağı meydanda!

Fakat bu define hikâyeleri hatıra faydalı düşünceler getirmiyor değil: Hani, bir çiftçi ölürken, çocuklarına tarlada bir define olduğunu söylemiş, defineyi bulmak istiyen çocuklar da tarlayı altüst ederek buğday, arpa ekmişler, defineyi bulamamışlar ama ekinden zengin olmak yolunu bulmuşlar diye bir mektep masalı vardır. İşte hem bu masalden, hem o hikâyeden ibret alarak şöyle bir netice çıkarmak kabildir:

İstanbuldaki ev sahiplerini bir bir ziyaret ederek her birine ayrı ayrı:

— Gözünüzü açınız, bahçenizde büyük bir define saklıdır! demeli, bu söze onları inandırmalı...

O zaman seyredin siz şehirlideki faaliyeti! Bütün ev bahçelerinde, bütün mahalle arsalarında, akşam, sabah durmadan kazma, kürek işler; toprağın altı üstüne gelir, yüzlerce, binlerce girintili, çıkıntılı çukurlar açılır..

«Bundan ne çıkar?» mı diyorsunuz.

Belediyenin şiddetli tamimlerine rağmen hâlâ bir takım uyuşuk insanlar tarafından açılması ihmal edilen sığınaklar... Hem sığınakların en mükemmeli..

Bugünkü dünyada definenin bundan daha hayatisi nerede bulunur?

★

İYİ BİR ÇARE

İki kafadar bir meyhanede iki saattenberi karşılıklı çakıştırıyorlardı.

Biri birdenbire ayağa kalktı:

— Aman bana müsaade, dedi. Ben gidiyorum artık.

Öteki itiraz etti:

— Çıldırdın mı yahu.. Bu saatte eve gidilir mi?

— Gitmiye mecburum.

— Yoksa karıdan mı korkuyorsun?

— Ne münasebet? Karı benden korksun..

— O halde otur.

— Hayır, gitmeliyim. Bundan fazla içemiyorum.

— Sıhhatına mı dokunuyor? Hasta mısın?

— Hayır çok şükür... Fakat bundan fazla içecek olursam etrafımdaki eşyayı ve insanları çift görmiye başlıyorum. Herhalde can sıkıcı bir şey.

— Ben onun kolayını buldum. Sen de benim gibi yap.

— Ne yapıyorsun?

— Çift görmiye başladığım zaman gözlerimden birini kapıyorum.

★

VERESİYE AMELİYAT

Muharrir S.. nin uçan kuşa borcu vardır ve bunu İstanbulda öğrenmiyen kalmamıştır.

S.. geçenlerde sancılandı. Doktorlar bunun apandisit olduğunda ittifak ettiler. Şehrimizin maruf bir operatörüne müracaat etti.

Apandisit ameliyatları için operatörün tarifesi iki yüz elli lira idi fakat S.. nin hatırı için yüz elli liraya indi.

Muharrir:

— Kabul ediyorum, dedi, yalnız müsaade ederseniz borcumu ellişer lira olarak üç taksitte ödiyeceğim.

Operatör bıyık altından gülerek cevap verdi:

— Alâ. Ben de bu şartınızı kabul ediyorum. Yalnız taksit zamanlarında bilmem ittifak edebilecek miyiz. Birinci taksiti verdiğiniz zaman sizi masaya yatırır ve ellerimi yıkarım. İkinci taksiti alınca karnınızı açarım. Üçüncü taksiti ödediğiniz dakikada da kör barsağınızı çıkarırım.

İspinoz

Ankarada M. B.

«Yaşım 21, kilom 100. Zayıflamak için ne yapayım?»

CEVAP:

İstanbula geliniz, Üsküdar tramvayının sabah, akşam vapur arabalarına bininiz, bir haftada yüzde yirmi fark edersiniz!

★

Büyükadada A. V.

«Nişanlıma kıymetli bir buket takdim etmek istiyorum, hangi çiçekleri tavsiye edersiniz»

CEVAP:

Çiçek yerine bukete iki ilâ üç armut, dört şeftali koyarsanız daha makbule geçer!

★

Bir çocuk babası soruyor:

«Oğlum şiire merak sardı, vazgeçirmek için bir çare?»

CEVAP:

Çivi ile çiviyi sökmek kabilinden, oğlunuza yeni şairlerin iki, üç şiirini okuyunuz, bir daha şiirin adını bile anmaz!

★

Emekli memur Fe. Kaf.

«Eşya fiyatı ne zamanadeğin yükselecek?»

CEVAP:

Esnafın insafa gelmesi mevzuubahs olmadığına göre, müşterinin illâllah diyeceği zamana değin!

★

Eshabı emlâktan S. Ş.

«Bir mal işportada 50 kuruşa, ayni mal mağazada 85 kuruşa... Bu farkın sebebi ne?»

CEVAP:

Mallar da insanlara benzer: kendi değerlerile değil, bulundukları mevkiin kıymeti ile inip çıkarlar... Pahalısı ile ucuzu arasında müterreddit kalmamak, akıllılık kârıdır.

Akıl Hocası

Erkek — Moda yarışlarını takip ediyor musunuz?..
Kadın — Hayır; moda yarışında kimse beni geçemez ki!..

BİR Taze Molla

NASRETTİN HOCANIN GENÇLİĞİ

YAZAN; RAGIP ŞEVKİ

HER HAKKI MÜELLİFİNE AİTTİR

— 16 —

Molla kuşağının arasından divitini, kâğıtlarını çıkardı, acele acele bir şeyler yazmıya başladı. Herkes susuyor, onun ne yazdığını merak ediyor ve gıcır gıcır gıcırdıyan kalemine hayran hayran bakıyordu. Nasrettinin yazdıkları çok basit şeydi. Bütün bu köylü suallerine cevap yetiştirmekten âciz kalmıştı. Binaenaleyh sorulan suale cevap arıyacağına, vereceği cevapları birbiri arkasına yazmıya başladı:

«Nasrettin.. yirmi iki.. Akşehirden.. medresede. Hortu köyünde.. Akşehirde medresede.. bekâr.. Sivrihisara.. bir öküzle bir eşek.. Aptullah.. o da Hortuda.. imamdır.. sağ elhamdülillâh.. 70 i buldu.. ilâh ilâh..»

Nasrettin böylece sorulanlara cevap düşünmekten kurtulduğunu sandı ve sevinçle doğruldu:

— Eyvallah! şimdi sorun istediğinizi!..

Bir köylü seslendi:

— Tepelediğin ayıya ne ayısı derler hocafendi?

Molla kâğıda bakarak cevap verdi:

— Nasrettin..

Köylüler hayretle biribirlerine bakıştılar. Nasrettin sırtını sedirin saman yastıklarına verdi ve gözlerini yarı kapadı. Artık ne sorarlarsa, kâğıtta yazılı sırayı bozmadan söyliyecekti. Ama ne olursa olsun, ne şekilde bir sual sorulursa sorulsun, sıradaki cevaptan başka bir cevap vermiyecekti.

Köylülerden biri elile diğerlerine garip bir işaret yaparak sordu:

— Şimdiye kadar böyle kaç ayı öldürdün hoca?

Nasrettin:

— Yirmi iki.. dedi.

Ve sualler birbirini takip etti, Nasrettin hepsine de kâğıttaki cevapları verdi:

— Evvelâ ayıyı nerede gördün?

— Akşehirden..

— Aman hocafendi, ayı nerede, Akşehir nerede?

— Medresede..

— Bre hocam, Akşehir medresede olur mu?

— Hortu köyünde..

— Suphanallah, bu nasıl sözler hocafendi, aklını mı kaçırıyorsun?

— Akşehirde medresede..

Bir başka köylü söze karıştı:

— Canım, hocanın karşılığında bir hikmet vardır, ilişmeyin, dedi.

Yanı başındaki iri yarı bir köylü gülerek Nasrettine sokuldu:

— Sen ayıyı anlat hoca, nasıl şeydi?

— Bekâr..

Bir anda bir kahkaha koptu ve köylüler neşe ile bağrıştılar:

— Hay bre, çok yaşa hoca. Taze ama, bir hoş dili var.

Nasrettin yarı kapalı gözlerinin arasından odadakilere bakıyor, o da için için gülüyordu. Ne güzel şeydi bu konuşma. İnatla, ısrarla sorulan şeylere hep yazdığı sıra sıra karşılıkları okuyarak cevap veriyor, bundan kendisi de zevk duyuyordu.

Değnek gibi ipince, kavak gibi upuzun, kuru bir köylü sordu:

— Hoca, ayıdan korksaydın kaçar mıydın?

— Sivrihisara..

Bir başka köylü ileriden atıldı:

— Ayı ile boğuşurken bizim köy delikanlılarından seni ilk kim gördü?

— Bir öküzle bir eşek..

Bir kahkaha daha koptu. Köylüler adamakıllı neşelenmişlerdi. Bir başka köylü ayağa kalkarak:

— Benim adımı bilir misin hoca! diye bağırdı.

Nasrettin soğukkanlılığını ve istifini hiç bozmadı:

— Aptullah! dedi.

Etraftan hayret ifade eden bir takım sesler duyuldu. Ayağa kalkan köylü şaşkın şaşkın Nasrettine bakarak:

— Ulen, bu ermiş bu hoca! bildi! diye mırıldandı.

Nasrettin de bu tesadüfe şaştı, dikkatle elindeki listeye baktı. Hayır, yanlış değildi. Bu suale «Aptullah» cevabını vermek lâzımdı. Çünkü ilk zamanlarda ondan babasının adını sormuşlar ve Nasrettin de listeyi hazırlarken böyle bir sualin sorulacağını tahmin ederek babasının ismini yazmıştı.

Köylülerden biri:

— Bir şey sorsam bilir misin? diye seslendi.

Nasrettin:

— O da Hortuda.. dedi.

Köylü bundan bir şey anlamadı, fakat düşündüğünü sormaktan da vazgeçmedi:

— Öksürüğe iyi gelen nedir?

— İmamdır..

— İmam mı? O nasıl şey öyle hocafendi!

— Sağ elhamdülillâh..

İçeriye iki büklüm, ihtiyar bir köylü girmişti. Gidip Nasrettinin sağındaki boş yere oturdu. Dikkatle mollanın yüzüne baktı:

— Hoş geldin, bereket getirdin. Oğlanlar söyledi, sen bir marifetli hoca imişsin, çok bilirmişsin. Kaç yaşındasın?

— 70 i buldu..

— 70 mi? Nasıl olur?

— Yürüye yürüye..

— Bre Allah, bu nasıl şey böyle?

— Boz ayı..

— Aklını mı bozdun oğul?

— Beyni patladı.

Köylüler bu konuşmanın ilk anında gizli gizli, kıs kıs gülüyorlardı. Fakat ihtiyar köylünün çırpındığını görünce dayanamadılar, kahkahayı bastılar.

Nasrettin daha ileri gitmek istemedi, sırtını dayadığı yerden doğruldu, gözlerini açtı:

— Ağalar, dayılar, hoş görün! Hepiniz öyle çok şey sordunuz ki, cevap veremez oldum. Gönlünüzü etmek istedim. Söyliyeceğim şeyleri şu kâğıda yazdım, ama siz de hiç benim beklediğim şeyleri sormadınız, söz de böyle ayağa düşüp karmakarışık oldu.

* * *

Öğle yemeğine oturduğu zaman Nasrettin âdeta şaşkına döndü. Aman Allahım, bu ne yemeklerdi. İşte çeşit çeşit çorbalar, işte çeşit çeşit börekler, tatlılar, kaymaklar, yağlı poğaçalar, hoşaflar, meyvalar... Hal-

— Elime geçeceğini anlayınca hemen fırladı..
— Manifatura eşyası gibi değil mi?..

buki o bu köye geldiği zaman, diğer köylerde olduğu gibi, bir kıtlık olduğunu öğrenmişti. Bu yüzden de canı sıkılmıştı. Demek ki, kendisine yalan söylemişlerdi. Karşısında, sini etrafında yer almış olan ev sahibi ile birkaç köylü mütemadiyen ona ikramda bulunuyorlar, önüne koydukları şeyi yemesi için âdeta tehdit ediyorlardı.

Nasrettin doymıya başladığı sırada dayanamadı, sordu:

— Ağam, hoş gör, bir şey soracağım.

— Hayhay, sor hocafendi!

— Dün buraya geldiğimde bana biri kıtlık olduğunu söylemişti.

— Doğrudur, yirmi gündür kıtlık baş gösterdi.

— E, peki amma, bu yemekler, bu tatlılar ne?

— Ha, hakkın var hocafendi, sen bilmezsin! Bizim her yıl bir köy bayramımız vardır, mübarek bayramdır. Cenabıhak yağmuru bol versin diye bu ayın ilk haftasında biz bayram yaparız. Yoksa dün sana bir çorba ile, yoğurttan başka bir şey çıkaramadık.

Nasrettin bayram lâfını işitince düşünerek ağanın yüzüne baktı, sonra sevinçle güldü:

— Hakkın var ağam. Bari her gün böyle bayram olsa da her yer börekle, tatlı ile dolsa, Muhammet ümmeti eziyet çekmese...

* * *

Fakat daha iknici gün köylülerde nekeslik baş gösterdi. Ağa, bir yolunu bularak mollayı caminin küçük bir odasına attı, yiyeceğini de kesti. Sabahları daima aç gezerdi. Ancak öğle üstü bir tas çorba ile yoğurt ve bir somun köy ekmeği getirirler, odasının eşiğine bırakırlardı. Nasrettin bu lâkaydiye ilk zamanlar kızdı. Fakat biraz sonra alıştı, hiç düşünmedi bile. Filhakika bazı gün aç kaldığı oluyordu. Akşamları yiyecek getirmiyorlardı. Yahut öğle üstü unutuluyor, ikindiye doğru hatıra geliyordu. Her şeye rağrağmen kapılandığı bu köyde üç ayını geçirmiye azmetmişti. Giderken götüreceği erzak, biraz para, yağ, peynir onu âdeta teselli ediyordu.

Akşamları küçük odasına çekilerek köy meydanlığına bakan pencere önüne oturuyor, uzun uzun düşünüyordu. Düşündüğü şey de hep ayni idi: Bu medreseyi nasıl bitirebilecek, icazeti nasıl alacaktı? Her şeyden evvel çok çalışması, Seyyit efendilerin gözüne girmesi lâzımdı. Belki bu sayede birkaç sene kâr eder, medreseyi bitirebilirdi.

Yeniceköyü Nasrettine hiç de fena bir yer görünmemişti. Yönünü küçük, bodur bir tepeye yaslamıştı, önünden küçücük bir dere akıyordu. Bol ağaçları, sulak bir toprağı, temiz havası, vardı. Halkı da cimri olmasaydı, Nasrettin en güzel günlerini burada geçirmiş olacaktı.

Molla sabahları çok erken kalkıyordu. Dışardaki bozuk düzen şadırvanda yüzünü, gözünü yıkıyor, abdestini tazeliyor, sonra da pek basit bir şekilde yapılmış olan minareye çıkarak sabah ezanını okuyordu.

Mor bir ufuk daima Nasrettinin önünde uzanıp gider ve tatlı serin bir sabah aydınlığı gönlünü tazelerdi.

Bahçeler arasındaki ağaçlara tünemiş olan horozların, yeni uyanmıya başlıyan serçelerin sesini dinliyerek buradan uzun uzun köye, dereye, mor ufuklara bakardı. Sonra hazin, ağır bir sesle ezanını okurdu. Allahın büyüklüğünü haykırırken, hafiflediğini ve gurbetlere düştüğü için daima duyduğu acının silindiğini hissederdi. Güneş doğmıya başlar, ihtiyar köylülerin önünde yine hazin, ağır, mağmum bir sesle namaz sürelerini söyliyerek namazını kıldırırdı.

İşte büyük mahrumiyetler içinde başlıyan bu hayat Nasrettini üzdüğü halde neşesini kaybetmiyordu. Fakat yine de köylüyü arasıra yere vurmaktan fariğ olmuyordu.

Bir cuma günü, öğle üstü camide vaız ediyordu. Sabahtanberi ağzına bir lokma bir şey koymadığı için arasıra baş dönmeleri geçiriyordu. Hazreti İsayı anlatıyor, onun dördüncü kat gökte bulunduğunu, Cenabıhakkın böyle istediğini, orada Allahın lûtfuna sığındığını söylüyordu.

— Arkası var —

BOĞAZİÇİ

(7 nci sayfadan devam)

Telörgülerin gerisinde futbol maçı var. Göksu istikametinde çifte çifte mısır kazanları kaynıyor... Kahvede oturanlar da ne ile eğlendiklerinin farkında bile olmadan eğleniyorlar! Bunlardan bir kısmı, bir kahve bedeli mukabilinde, sabahtan akşama kadar peyledikleri iskemleden ayrılmayı akıllarından bile geçirmiyor. Fakat bir kısmı da, bir iki kaşıntıdan sonra, iskemlelerini nöbet bekliyen açıkgözlere bırakarak kaçıyor... Zira, derenin bütün sivrisinekleri müthiş bir faaliyette. Anlaşılan, belediye dereyi petrollemekte gecikmiş!

— Haydi, sandalla Dörtkardeşlere gidelim..

— Pekâlâ olur!

Oh, şimdi rahatız... Göksunun durgun sükûnetinde biraz başımızı dinlendirmek imkânını bulabildik!

Papağan

Sıhhat ve güzellik

Sağlam ve güzel dişlerle. sağ lam ve güzel DİŞLER DE SANIN

Dış macunu ile temin edilir

Bazan en üstat doktorların bile sebep ve menşeini bulamadıkları bir hastalığın, diş iltihabından ileri geldiği pek çok tecrübelerle anlaşılmıştır.

Sabah, öğle ve akşam her yemekten sonra günde 3 defa dişlerinizi fırçalıyarak ve daima

Sanin

DİŞ MACUNU

kullanarak dişlerinizi koruyabilirsiniz.

GAUTHIER VIDAL

Anilin ve Alizarin Boyaları

Ev işlerine mahsus her cins kumaş için

HOROZ MARKA

Paket Boyaları

ANİLİN FARBEN G.E.VİDAL GEV

Umumi satış deposu

İstanbul Çiçekpazarı sokağı Altıparmak han No. 3-4

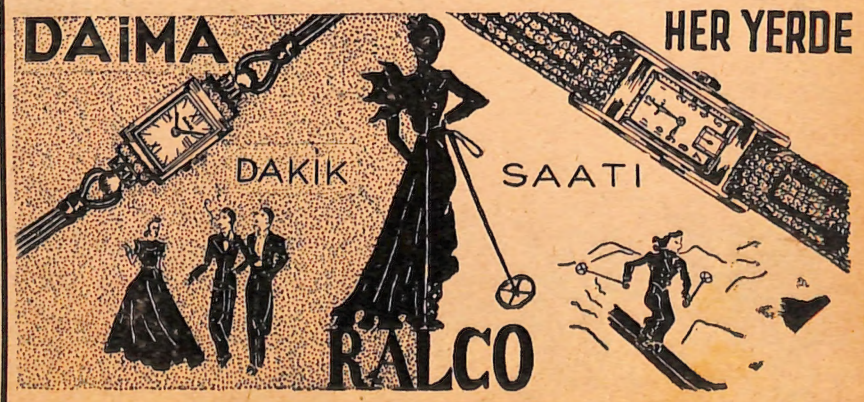

KARİKATÜR

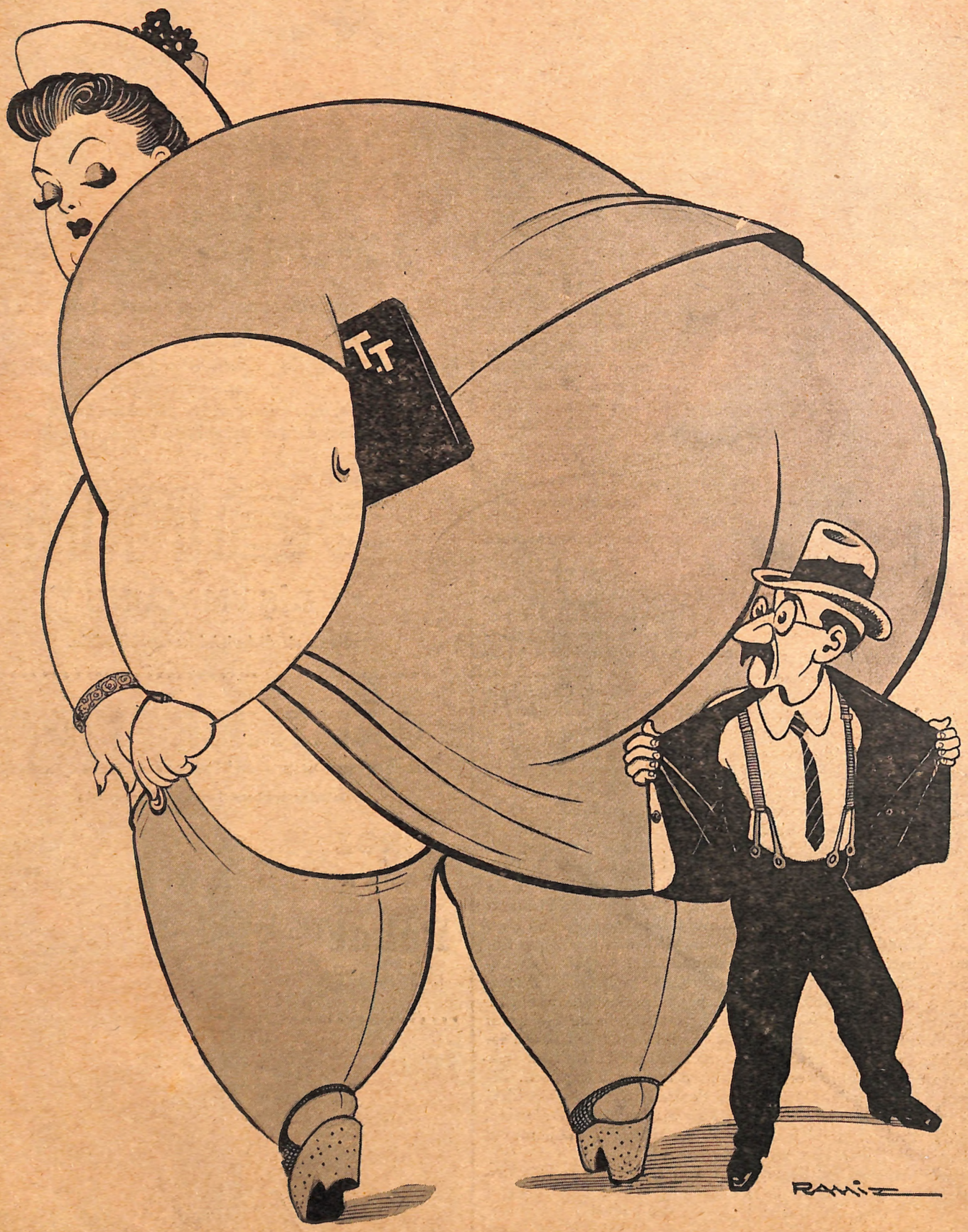

Tombul Teyze — Kocacığım, şöyle siper ol da kimse görmesin, jartiyerimi düzelteceğim!..